

LBRIS

We know
books

Valérie Perrin

TREI

Traducere din limba franceză și note
EDUARD CLAUDIU BRĂILEANU

LITERA
București

1

4 decembrie 2017

În această dimineața, Nina m-a privit fără să mă vadă. Privirea i-a alunecat ca picăturile de apă pe jacheta mea impermeabilă, chiar înainte să se strecoare într-o cușcă.

Ploua cu găleata.

I-am zărit în treacăt chipul palid și părul negru, ascuns sub gluga pelerinei. Avea niște cizme de cauciuc prea mari și ducea în mână un furtun lung pentru stropit. Când am văzut-o, am simțit un șoc electric în stomac, de cel puțin cinci sute de mii de volți.

Am lăsat treizeci de kilograme de bobite pentru câini. Așa fac în fiecare lună, dar nu intru niciodată în adăpost. Aud câinii, însă nu îi văd. Exceptând cazul în care vreunul dintre cei mai plimbăreți trece prin fața mea.

Sacii stau aliniați unii lângă alții în fața intrării. Un angajat, mereu același, un tip masiv și nebărbierit, mă ajută să duc hrana până în zona unde scrie: **ABANDONUL UCIDE și VĂ RUGĂM SĂ ÎNCHIDEȚI BINE POARTA LA IEȘIRE.**

În fiecare an, de Crăciun și înaintea vacanței de vară, niciodată în aceeași zi, strecor și niște bani în cutia poștală. Nu trec numele donatorului, ci doar NINA BEAU, scris cu marker negru pe plic. Nu vreau

să știe că banii vin de la mine. Nu o fac pentru animale, ci pentru ea. Știu sigur că totul se va duce pe hrana animalelor și pe îngrijiri veterinare, dar mi-am propus ca acest lucru să se întâmple fără să fie ea afectată într-un fel. Doar ca să știe că afară nu sunt doar oameni care aruncă puii de pisică la tomberon.

Acum treizeci și unu de ani s-a uitat la mine fără să mă vadă, la fel ca în această dimineață. Ieșea din toaleta bărbaților, avea zece ani. La cea pentru femei era ocupat și Ninei nu-i plăcea să aștepte.

Privirea i-a căzut asupra mea și a leșinat în brațele lui Étienne.

Eram într-o după-amiază la Progrès, barul-tutun-gerie al părinților lui Laurence Villard. Localul era închis, cu obloanele trase, pentru aniversarea fetei lor. Îmi amintesc de scaunele întoarse pe mese, cu picioarele în sus, unele peste altele. De o pistă de dans situată între aparatul de jocuri și bar. Pachete de cadouri îngrămădite deasupra, lângă pungile de chipsuri și de Choco BN¹, pungi cu paie galbene de băut, în pahare de carton umplute cu Oasis² și limonadă.

Era acolo toată clasa a patra. Nu cunoaștem pe nimeni. Tocmai mă mutasem în La Comelle, un oraș muncitoresc din centrul Franței, cu aproximativ douăsprezece mii de suflete.

Nina Beau. Étienne Beaulieu. Adrien Bobin.

Le-am observat reflexia lor multiplicată de trei ori în oglinzile incrustate de-a lungul teșghelei.

Aveau prenume demodate. Cea mai mare parte dintre noi se numeau Aurélien, Nadège sau Mickaël.

¹ Marcă de biscuiți produsă în zona Nantes (Franța)

² Marcă de băuturi răcoritoare

Nina, Étienne și Adrien tocmai intrau într-o perioadă în care deveneau de nedespărțit. În acea zi și în toate celelalte, eram ca și invizibilă pentru ei.

Nina și Étienne au dansat toată după-amiaza pe melodia *Take on Me* a grupului A-ha. Un disc de vinil de 45 de rotații. Repetat timp de douăzeci de minute. Copiii din clasa mea l-au tot pus la pick-up de parcă nu mai erau și alte melodii.

Nina și Étienne au dansat ca adulții. Ca și cum toată viața lor numai asta ar fi făcut. Așa mi-am zis cât timp i-am analizat.

La lumina stroboscopului, semănau cu două păsări marine cu aripile deschise în nopțile cu vânt puternic. Doar un far îndepărtat le lumina aripile și grația mișcărilor.

Adrien a rămas așezat pe podea, cu spatele lipit de perete, nu departe de ei. Când Cyndi Lauper a început să cânte *True Colors*, s-a ridicat brusc să o invite pe Nina la un dans lent.

Étienne m-a atins. Nu-i voi uita niciodată mirosul dulceag, de vetiver¹.

*

Locuiesc singură pe dealurile din La Comelle, chiar dacă nu sunt prea înalte. Câmpia este doar puțin undulată. Am plecat și am revenit pentru că aici cunosc orice zgomot, vecinii, zilele însorite, cele două străzi principale și rafturile din supermarketul unde îmi fac săptămânal cumpărăturile. De vreo zece ani prețul pe metru pătrat este derizoriu, foarte corect în condițiile în care pământurile nu se vând.

¹ Plantă originară din India (*Crysopogon zizanioides*), folosită în industria parfumurilor

Așa că am cumpărat o căsuță aproape pe nimic și am renovat-o. Patru camere și o grădină, cu un tei care dă umbră vara și ceaiuri iarna.

În general, oamenii pleacă de aici. Nu însă și Nina.

Étienne și Adrien au plecat, s-au întors de Crăciun, dar au șters-o din nou.

Eu lucrez de acasă, fac uneori corectură sau traduc manuscrise pentru anumite edituri. Și, ca să păstrez totuși un contact social cu viața de aici, din august până în decembrie îl înlocuiesc pe reporterul ziarului local. Vara mă ocup de anunțurile pentru decese, aniversările de căsătorie și concursurile de belotă¹. Iarna, cam același lucru: cu spectacolele pentru copii și cu târgurile de Crăciun.

Traducerile și corecturile sunt reminiscențele vieții mele de dinainte.

Există amintirile, prezentul și vârstele noastre de dinainte care își schimbă parfumul. Când îți schimbi vârsta, schimbi și parfumul.

Copilăria are mirosul asfaltului, al camerei aerisite și al firelor de păr din barba tatălui, al dezinfectantului din sălile de clasă, al focului din șemineu ce alungă din case aerul rece al zilelor de iarnă, al clorului din piscinele publice, al transpirației persistente de pe haine când te întorci de la sala de gimnastică, al fluturilor ce-ți intră în gură, al lipiciului de pe degete, al caramelelor lipite între dinți, al bradului de Crăciun din suflet.

Adolescența are mireasma primei țigări, a deodorantului cu mosc, a unei felii de pâine cu unt înmuiată într-un bol de ciocolată caldă, a combinației de whisky și Cola, a pivnițelor transformate în săli de petreceri,

¹ Joc de cărți care se joacă pe puncte, între doi și patru jucători.

a corpului plin de dorințe, a demachiantului, a gelului de păr, a șamponului cu ouă, a rujului de buze, a detergentului folosit la spălarea blugilor.

Urmează vârsta eșarfei uitate pe undeva când treci prin prima suferință din dragoste.

Pe urmă vine vara. Ea apare în toate amintirile. Este atemporală. Mirosul său este cel mai persistent. Se lipește de haine. Îl cauți toată viața. Fructele prea dulci, briza mării, gogoșile franțuzești, cafeaua neagră, crema de soare, fondul de ten al bunicilor. Vara aparține tuturor vârstelor. Nu are nici copilărie, nici adolescență. Vara este un înger.

Eu mă văd mai degrabă o prăjină de femeie, decât una bine făcută. Port o bentiță, părul nici prea lung, nici prea scurt, castaniu închis. Am câteva fire de păr argintiu, pe care le maschez cu rimel maroniu.

Numele meu este Virginie. Sunt de-o seamă cu cei trei.

Astăzi, dintre ei, doar Adrien mai stă de vorbă cu mine.

Nina mă urăște.

Cât despre Étienne, nu mai vreau eu să mai aud de el.

Cu toate acestea, ei mă fascinează din copilărie. Niciodată nu m-am atașat de altcineva în afară de cei trei.

Și de Louise.

2

5 iulie 1987

Totul a început cu o durere de burtă care a apucat-o după ce a mâncat un sendviș și cartofi prăjiți, bine înmuiți în ketchup. Nina era așezată sub o umbrelă de la firma Miko, în fața vânzătorului de fast-food. Pe o terasă aflată deasupra celor trei bazine ale piscinei municipale erau câteva mese colorate, din fier. În timp ce lua bobیțele de sare cu vârful degetelor, Nina asculta *La Isla bonita*, melodia Madonnei, urmărind visătoare un tip blond, cu pielea arămie, gata să sară în apă de pe platforma de la cinci metri. Apoi a adunat resturile de mâncare din farfuria goală din plastic. Étienne se legăna pe scaun, sorbind dintr-un cocktail Diabolo cu căpșune, iar Adrien mușca dintr-o piersică prea coaptă. Sucul fructului i se scurgea pe mâini, pe buze, pe picioare, peste tot.

Nina se uita deseori la Étienne și la Adrien. Nici măcar nu o făcea într-un mod discret: își lipea ochii de o anumită parte a corpurilor celor doi și nu îi mai scăpa din priviri. Étienne nu se simțea în largul lui și îi spunea frecvent:

- Nu te mai holba așa la mine!

Adrien o lua peste picior:

- Așa-i Nina, nu are limite.

Din nou a simțit ace în burtă, pe urmă un lichid cald scurgându-i-se între picioare. Nina a înțeles. Dar nu acum. Era încă prea tânără. Nu avea nici un chef de așa ceva. Urma să împlinească abia unsprezece ani peste cincisprezece zile... Credea că ciclul îi va veni la gimnaziu, între clasele a șasea și a opta. Iar ea abia intra în clasa a patra peste două luni... „Ce rușine! Dacă celelalte fete ar ști că am ciclu, ar spune că am rămas repetentă.“

S-a ridicat, și-a pus un prosop mic și aspru în jurul brăului, suficient cât să-i acopere coapsele. Era foarte slabă.

- Scobitoare! îi repeta mereu Étienne ca să o enerveze.

Nina i-a dat înapoi walkmanul fără să scoată vreun cuvânt, apoi s-a îndreptat spre vestiarul fetelor.

De obicei, ca să se poată schimba mai repede, ea intra în vestiarul băieților.

Étienne și Adrien au rămas pe terasă. Nina a plecat ca din pușcă, fără să le spună nimic. Nu se despărțeau niciodată fără o vorbă.

- Ce-o fi pățit? a întrebat Étienne, cu paiul de băut în colțul buzelor.

Adrien și-a dat seama că siropul i-a înroșit limba.

- Habar n-am! a aruncat într-o doară. Poate că are o criză de astm.

În ziua aceea, Nina nu s-a mai întors pe terasă. O pată maronie a apărut pe chilotul ei. S-a schimbat rapid și a băgat un șomoioag de hârtie igienică între picioare, ca o barieră. S-a oprit la magazinul Petite Coopérative ca să-și cumpere tampoane cu banii pentru cartofi prăjiți. Un pachet de zece bucăți. Cele mai ieftine.

Când a ajuns acasă, cățeaua ei, Paola, a întâmpinat-o cu bucurie, mușcându-și coada. A luat o gogoasă și s-a îndreptat către bunicul Pierre Beau, care lucra

ceva prin grădină. Nu a văzut-o intrând. Așa că s-a dus în camera ei de la etaj și s-a închis acolo.

Era foarte cald. Nina ar fi vrut să fie cu Étienne și cu Adrien în *groapă*. Așa numeau bazinul cel mai adânc, de patru metri. Deasupra lui erau trei platforme de sărit: la un metru, la trei și la cinci metri. Apa din *groapă* era prea adâncă pentru a putea fi încălzită.

Obiectivul lor zilnic era să atingă fundul rece ca gheața al bazinului, după ce au sărit în apă.

Spre seară, Étienne a sunat-o pe Nina. Exact în aceeași clipă, Adrien a încercat să o apeleze și el, dar linia era ocupată.

- De ce ai plecat fără să spui nimic?

Fata a ezitat o clipă înainte de a răspunde. Ca să găsească o minciună. Dar, de ce, până la urmă...

- Mi-a venit ciclul.

Étienne credea că ciclul nu le vine decât fetelor care au sânii și păr pubian, mamelor, precum și femeilor măritate. Nu Ninei. Étienne încă aduna abțibilduri în albumele Panini¹ și uneori își mai sugea degetul pe ascuns.

Nina era la fel ca el. I-a văzut păpușile Barbie aliniate unele lângă altele în cameră.

După un moment de liniște a întrebat:

- Și i-ai spus bunicului?

- Nu. Mi-e rușine.

- Ce-o să faci acum?

- Ce-ai vrea să faci?

- Poate că nu-i normal la vârsta ta.

- Se pare că este ceva legat de mamele fetelor. Dacă a mea a avut ciclul la vârsta mea înseamnă că așa trebuie și la mine. Nu am de unde să știu.

¹ Colecții de abțibilduri cu temă sportivă, în special legate de fotbal

- Te doare?

- Da. Ca niște crampe. Unele cu gust de supă scârboasă de usturoi.

- Bine că nu sunt fată.

- Numai că tu o să faci armata.

- Poate..., dar chiar și așa mă bucur. Te vei duce la doctor?

- Habar n-am.

- Vrei să merg cu tine?

- Poate. Dar mă vei aștepta în fața cabinetului.

*

Cei trei s-au cunoscut în urmă cu zece luni, în curtea Școlii Pasteur, în prima zi de școală din viața lor.

În această etapă, copiii sunt la vârsta cea mai ciudată: nu seamănă deloc unii cu alții. Sunt și înalți, și scunzi. Unii zici că sunt la pubertate, alții nu. Unora le dai paisprezece ani, altora doar opt.

Cele două clase s-au adunat în curte. În fața celor șizeci de elevi, învățătoarea, doamna Bléton, și învățătorul, domnul Py, încep să strige catalogul, unul lângă altul.

Este dimineața când faci cunoștință cu alegerea hazardului, a sorții. Când înveți să faci diferența.

Fiecare elev se roagă în liniște - până și cei care n-au pus niciodată piciorul în biserică - să fie strigat de doamna Bléton. Învățătorul are o reputație foarte proastă. Generații întregi de foști elevi traumatizați au povestit celor mai mici. Un ticălos care nu ezită să-i lovească pe cei mici, să ia un copil de guler și să-l ridice de la podea și nici să dea cu scaunul de pereți când se enervează foarte tare. Iar în fiecare an alege un țap ispășitor și nu-l mai slăbește tot anul. Este vizat un elev slab.